

gezicht; heer Daniël, die de kleine Jacobus liefdevol in huis nam, en Jacobus die een knappe jongeman geworden is, in zijn prachtige lichtblauwe pak en Dorus in zijn deftige donkergrijze pak met zijn ouders Louise en Leo, die hem zo lang hebben moeten missen. Ze lopen stralend achter elkaar aan.

De trouwambtenaar staat te wachten in zijn plechtige, lange fluwelen gewaad.

Er klinkt muziek en moeder Betje loopt naar haar dochter en neemt haar mee naar de wachtende Jacobus. Kees mag Dora meenemen door het middenpad van de zaal, gevolgd door de bewonderende blikken van de gasten.

En daar staan de jonge bruidsparen. Klaar om elkaar het jawoord te geven.

‘Zo,’ zegt vader. ‘Nu kan er getrouwd worden. Meneer de ambtenaar, hier is het bruidspaar, begint u maar, wij zijn klaar.’ ‘Dat rijmt,’ grinnikt Jacobus en Annabel schiet in de lach, ze kan niet meer ophouden, en vader begint ook al een beetje te grinniken. Gevaarlijk begint zijn buik te schudden. Dorus voelt ook een lachkriebel naar boven borrelen en Dora lacht mee en dan, en dan, tja, dan krijgt de hele zaal de slappe lach. Zelfs de deftige trouwambtenaar kan zijn gezicht niet meer in een deftige plooi houden.

Ze gieren van de pret en slaan zichzelf en elkaar met de handen op de knieën.

De oude mevrouw van Puffelen, de oma van Dorus, kan haar gebit niet meer in de mond houden en het floept zo uit haar mond op de grond. En dat rijmt ook. Ze lachen allemaal, alle mensen in de zaal en dat rijmt ook al! ‘Hahahaha, ohoho,’ giert Annabel. ‘M’n mascara loopt helemaal door!’ Haar moeder pakt een zakdoekje uit haar tas en probeert voorzichtig de zwarte tranen weg te vegen, maar ze wiebelt te veel door het lachen. Het wordt er niet mooier op.

En dan zegt oma van Puffelen ongegeneerd:

‘Oehoe... ik plas in mijn broek!’ Er komt geen einde aan het gelach en gegiechel. De mensen rollen over de grond van het lachen. Zelfs de deftige trouwambtenaar ligt op de grond. Zijn deftige trouwgewaad is helemaal verfomfaaid. Je kunt zijn lange onderbroek zien, die helemaal niet deftig is en daar moet iedereen ook weer om lachen.

Met pijnlijke lachspieren is vader de eerste die zich herpakt en hij zegt:

‘We moeten het hier wel droog houden, anders kan er niet getrouwd worden, als u begrijpt wat ik bedoel.’

Langzaam wordt de zaal rustiger. De tranen worden gedroogd met heel veel zakdoeken en na veel gedoe en gerommel en gegiechel zit iedereen weer op z’n mooie versierde stoel, zijn de kleren gladgestreken en de make-up van Annabel bijgewerkt en dan neemt de trouwambtenaar, na drie glazen water, het woord.

‘Neemt u, Jacobus Daniël Evenmaar, tot uw wettige echtgenote, Annabel Louise Clara Prins?’

‘Ja, graag!’

En neemt u, Annabel Louise Clara Prins, tot uw wettige echtgenoot, Jacobus Daniël Evenmaar?’

‘Ja, ik wil, maar uh, zegt u maar jij hoor.’

En weer klinkt er gelach door de hele zaal.

‘En nu komen de ringen als het goed is,’ zegt de ambtenaar, die er geen vertrouwen meer in heeft.

Dorus voelt in zijn zakken, hij wordt steeds bleker.

‘Oh nee toch, sorry, maar ik kan ze niet vinden. Waar heb ik ze ook alweer gelaten?’ Het zweet breekt hem uit en alle ogen zijn op hem gericht. Wat nu?

Vader loopt naar de arme Dorus toe en zegt verstandig:

‘Meneer de ambtenaar, kunnen we even een pauze inlassen? Die ringen kunnen niet weg zijn, of ze moeten pootjes gekregen